

Ko sovraga zmaja vzre,
lica njemu zablede . . .

Ko se vanj zmaj zapraši,
že nikjer sledu mu ni!

Car pa k čelu stavi roko
in zamisli se globoko . . .

V kupi zlati zanj ni vina —
vzela ga je bolečina . . .

Zunaj trobi spet glasnik,
k carju jaše nov bojniki!

Z zlatimi pretkan prameni,
vitez Solnce po imeni!

Hej, to bliska se in sveti —
Kje, sovrag ti zmaj, si kleti?

Hajd na plan in meč izderi,
z mano v boju se pomeri!

Hej, kraljična ti krasna,
nič ne bodi žalostna!

Vitez Solnce meč izdere,
zmaju v prsa ga zadere.

V narodu navdušen klik:
„Slava, vitez, rešenik!“

Vitezmu oko se bliska,
narod gleda ga in vriska!

Car od čela roko stavi,
Solnce viteza pozdravi . . .

Strun skrivnostnih pesem živa,
radost v srce jim izliva.

In z radostjo brezprimerno
Pomlad vzljubi zemljo širno!

Vrže Solnce ji cvetov
in z nevesto gre domov!

Fran Žgur.

Velikonočno voščilo.

Iz neba poslanci jasni
k nam na zemljo so pripluli,
srca deci so poslušni
s polno radostjo obsuli.

Pa je zazvenela pesem,
dvignile kali so glave;
in pozvonil beli zvonček
je Veliki noči: Avel!

Že dehti vijola tiha,
zelené po lokah trave,
cvetke vse med njimi zale
kličejo vstajenju: Avel!

Vstaja, vstaja vse po svetu,
žitja spet odprt je kelih:
vanj izlivaj ti vstajenje,
deca, srečo dni veseljih!

Andrej Rapč.

